



Isabel Carrasco

# Carles Guerra

EXPOSICIÓ DE CARLES GUERRA "TREBALLS" DEL 17 DE NOVEMBRE FINS AL 20 DE GENER 2019

## « Quan vaig triar definir-me com a artista cercava garantir-me llibertat »

Carles Guerra (Amposta 1965) és artista, crític d'art i professor associat d'art contemporani a la Universitat Pompeu Fabra. Ha estat també Director de la Primavera Fotogràfica a Catalunya i a la Virreina Centre de la Imatge de Barcelona i col·labora com a docent al Màster de Comunicació i Crítica d'Art i el Postgrau d'Estudis de Cultura Visual de la UB, el Màster de Turisme de la UdG, el Bard College de Nova York, la Universitat Konstfack d'Estocolm i l'Haute École d'Art a la Universitat de Ginebra i forma part del grup d'estudis sobre televisualitat del Media Studies Program de la New School de Nova York. Actualment és Conservador en Cap del Museu d'Art Contemporani de Barcelona i director de la Fundació Tàpies i torna a casa amb l'exposició Treballs, que es pot visitar al Centre d'Arts Terres de l'Ebre.

**Torna a la seua terra amb una exposició basada en una sèrie d'instal·lacions dels anys 90 que exploren el concepte (im)productivitat i que ha cedit al fons d'art de Lo Pati.**

Sí, aquest conjunt de treballs són les darreres obres que vaig produir als 90 abans de concentrar-me més en l'escriptura, la gestió i la docència a la universitat. Són totes obres fetes des de les condicions locals d'Amposta i el taller de fusteria del meu pare, amb ganes de reduir la pràctica artística a un treball sense sobrevaloracions o pressupostos propis del món de l'art. Mai han estat mostrades juntes i en el fons desitjava tenir l'oportunitat de fer-ho algun dia. Donar-les al fons d'art Lo Pati és una decisió que he pres de manera conseqüent amb l'esperit d'aquest treball. Ha de ser un treball que es quedi aquí, d'on han sorgit les motivacions. Avui en dia que tot circula, aquesta immobilitat m'atreu i pot acabar produint un afegit als sentits que ja tenien les peces.

**Podríem dir que els seus treballs són una mena de crítica a la divisió de la feina i la especialització dels treballadors característiques del Fordisme i una picada d'ullet a la fusteria que tenia el seu pare i on s'elaboraven peces personalitzades?**

És una bona pregunta que va al cor dels problemes que em van empenyer a tornar a la fusteria del meu pare, que es dedicava més aviat a una fusteria preindustrial, i veure què passava amb els meus comportaments artístics propis del pintor que jo era en aquells moments. La veritat és que el fet de tornar a treballar colze a colze amb el meu pare, tal com



ho havia fet fins als setze anys, ja era una compensació prou significativa per a mi. En tot cas, la fascinació per un món del treball que acumula un saber sobre com fer les coses em tenia seduït. Ara bé, també és cert que tots aquests treballs tenen un component de recerca important sobre la crisi que a mitjans dels 90 es viu pel que fa a la representació del treball. Són els anys que es posen en circulació termes com "treball immaterial" alhora que el treball més feixuc queda invisibilitzat. És molt probable que la idea del treball que jo recuperava des d'Amposta estigués més d'aquesta banda, de la banda de les formes de treball que el nou capitalisme faria redundants ben aviat.

**Ha comissariat diverses exposicions, ha col·laborat amb diferents revistes nacionals i internacionals, és professor a diferents universitats, va dirigir certàmens i està al capdavant d'institucions de primer ordre. Tot i això, afirma que mai ha deixat de pensar que és artista...**

Efectivament, mai he deixat de ser artista. Per mi aquesta és una posició de les més flexibles i productives (malgrat la història que en diu el contrari) i que m'ha permès fer totes les coses que esmentes. En definitiva, quan des de molt aviat vaig triar definir-me com a artista cercava una garantia una llibertat que no sé si hauria trobat en cap altre títol professional. I penso que encara em queden coses per provar... En qualsevol cas, això demostra que tot i que a l'artista se l'ha desqualificat per improductiu, des de la seva excepcionalitat garanteix noves maneres d'entendre què és el treball i on està el valor a cada època. El capitalisme no hauria sobreviscut sense la flexibilitat de l'artista. Tot just als anys 90 el neomanagement es va inspirar en l'artista bohemí, transformant el treball en una experiència creativa, sense límits horaris i amb llibertat de moviments.

**El seu currículum impressiona... que li sembla si li llustrem aquesta entrevista amb un parell de fotos de les obres que presentarà al Centre d'Art Terres de l'Ebre, Lo Pati, a Amposta. Quines escollirà i per què?**

(riu). Són unes fotos fetes a mitjans dels anys 90 en un abocador als afores de Barcelona. Es veu un cos abandonat, com si l'haguessin mort, tot i que l'actor no és prou bo per simular-ho amb convicció. Sóc jo estirat enmig de les runes que s'acumulen sense ordre, com si hagués estat assassinat. Evidentment és una ficció que em va permetre posar una mena de punt final a una biografia d'artista. El divertit és que encara estic aquí i encara em defineixo com artista. L'altra mostra una màquina del taller del meu pare parada sobre les plataformes que es veuran a Lo Pati. El fons és un vidre amb un gran esclat de gotes de tinta negra que simula l'aura pròpia dels objectes sagrats. Tot això venia perquè a finals dels anys 80 vaig visitar una església als afores de Leningrad, durant el primer any de Perestroika, i allí en lloc d'icones sagrades mostraven màquines i estadístiques com si el món laboral ara fos part del discurs de l'única religió possible en un món socialista: el rendiment del treball.

